

כג:

עין משפט
גר מצוה

כח א מ"י פט"ו מהל'
עומדת למען הל' ד'
כח ב מ"י פ"ד מהל'
בטורות הלכה ה'
טו"ש ע י"ד פ"ר שמו סע"ף
:3

ל ג מיי שם פיר הלכה ד
עוש'ע שם עמיק ה:

תורה אור השלם

ו. לא תאכלו כל גבלה
לגור אשר בשעריך התחנה
ואכלה או קוצר לגביר כי
עם קדוש אתה ל' אלודך
לא תבשל גדי בחלב
אמה: רברים יד כא

מוסף רש"י

אחת זו ואחת זו עד
לכלב. בין לטמא אדם ובין
לטמא זוחלים היא מטמאה
עד דחיסוק מאכילת כלבים
(חולין עא).

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]

הלוקח בהמה פרק שלישי בכורות

הוא ואחיו טעמא שיין בין
אם אוכלין למנוח בו ראשון
(בדבר) על זה זכריות
(כ) גבי גזל שפיל לגת:

(6) אדם "אדם" יודע

אחת זו ואחת זו עד לכלב הא חזיא לכלב
קשיא גופא בר פדא אמר טומאה חמורה
עד לגר וטומאה קלה עד לכלב ורבי יוחנן
אמר אחת זו ואחת זו עד לכלב מ"ט דבר
פדא דכתבי' לא תאכלו כל נבלה לגר וגו'
הדאיהו לגר קרייה נבלה ושאינה דאיהו לגר
אינה קרייה נבלה ואידך למעוטי היבא
דהסריחה מעיקרא ואידך הסריחה מעיקרא
לא צריכא קרא למעוטי עפרא בעלמא הוא
תנן רבי אלעזר בן יעקב אומר בהמה נסה
ששפעה חררת דם הרי זו תקבר ונפטרת מן
הכבורה ותני ר' חייא אינה ממאמא לא כמגע
ולא כמשא ואמר ר' יוחנן בשום ביטול כרוב
נגעו בה מאי איריא משום בשום ביטול חיפוס
לי דלא איתחיו ^א כלל הא נמי איתחיו
מעיקרא ^ב אנב אימיה תנן החם ^ג ר' אלעזר
בן יעקב אומר איצט טהור שנפל לתוכו מים
כל שהוא טמא אמר רב נחמן אמר רבה בר
אבוח ואת אומרת נחשדו עמי הארץ לערב
מחצה^ד בציר ולמה לי מחצה אפילו בציר
ממחצה נמי ^ה והני משהו הוה ליה פלגא
ופלגא לא בטיל אימא עד מחצה איבעית
אימא טומאת עם הארץ דרבנן טומאת
משקין דרבנן כרובא גזיר רבנן כפלגא ופלגא
משקין דרבנן כרובא גזיר רבנן כפלגא ופלגא

לא גזרו בה רבנן: מלתא דרבנן. ורשב"א אומר
הלוקח בהמה מניקה מן העובד כוכבים
(6) אין חוששין שמא בנה של אדרי' היה
יבנם לתוך עדרו וראה את המכירות מניקות
ושאינן מכבירות מניקות אין חוששין
שמא בנה של זו בא לו אצל זו (7) או שמא
בנה של זו בא לו אצל זו: גמ' אמר רב
(8) נחמן משמיה דרב הלכתא בכוליה פירקין
בר מפלוגתא אמר רב ששת (9) אמינא כי ניין
ושכיב ר' אמר להא שמעתא אחייא אילימא
אירשא (1) מפלגי רבי ישמעאל ורב
עקיבא אלא אדרבי אליעזר בן יעקב משנת
רבי אליעזר בן יעקב קב ונקי אלא אדרבן
שמעון בן גמליאל (2) מפלג פליג בברייתא
אלא אדרבי יוסי בן המשולם הא אמר רב דא
ויזמנא דאמר רב הלכתא כרבי יוסי בן המשולם
אלא אשער בעל מום מופלג פליג עקיבא בן
מהללאל ורבנן לעולם אדרבן שמעון בן ג
לא פלוגתא היא וכיון דאמר רב הלכתא

זוהו כמו ממחלתו דכעי השקה דמאיה טעם צני השקה
הקה נמי טעור אלח ישיעין דלגנח רובא מני ומאלי טעמא
דחוריס ומתמאלי חורא מים דטוריס ולי ללאמציני ה' גופ
דמי גמיס וטעור לו ייזיל דלא מ' דתמלחו דע"ד מ' דמ' דשפ
ט' אלח הכא' השקה דמה נפשך טעור היה אמרנא (א) דשפ
ד' דמקוי האי כ' טעור מים טעמא'ם היה לו (א) ודיק מניה רב
דין כ' מתנה מים לא ימירמא שפ'ס היה כ' רוב לו (א) לא
מחלתו לא מיי רגילי לעבדי כ' אם מועטין שפ'ס ח' (א)
עיקב בר' ואם תאמר הא מיפלג פליגי רבנן דרבי שמעון
פלת (זה ח' מ' משום דתכלננה ודעו דכל שכן דקה שפ'
(א) שפ'ס סבר לו כמאן דלמר טומאה חמרה דע לגר דלדי
טומאה חמרה אפי' טומאה מנוח לא נמי לא חצי' פליגי
בן עיקב קב ונקי. אע"פ שיש מקומות שפוסק הלכה
יהי כפרק הכא על יבמתו (יבמות דף ק. י"ט ס"א) דלא מס'

(א) חילין עלה, (ב) ונפין סה;
 חילת דמילא, (ג) מכשירין פין
 חג, (ד) מים בירה, זק;
 ויכנתו כד: חשילין, (ה) אדר
 וסין ח השילין גני שיר,
 זק, (ו) ללו כלכל, זק;
 מעקילא, חילתין דריי
 חקחור ומתיה, זק, (ז) חיל
 חיל וסור חיל קודם דהא אסר
 חסחא חסחא שטסר
 חילי, (ח) חסחא חסחא שטסר
 חסחא, (ט) חסר חסחא
 חסחא נפסר, זק, (י) חס
 חסחא חסחא רבי זק;
 חסחא, (יא) חסחא, רב,

הגהות הב"ח

(א) במשנה מן העוד
טכנים אינו חושש שחל
י' מניקות אינו חושש
שחל: (ב) גב' חילתה
לר' יצחק (פליג) פלני ר'
שחל: (ג) ר' יצחק ר' י' ר'
חוששין וי' חלל שאורבת
את זה בן חמית: (ד) ר' י'
במסירות וי' ילד עד
בפשי: (ה) ר' י' וי' ולא
וי' ק' מעט כלי' ויחיה
י' נחמק:

רבינו גרשום

[illegible]